

Meddelelse fra Bestyrelsen for Foreningen

Pierre Dornonville

de la Cour's Slægt

31. JANUAR 1939

MEDDELELSE NR. 21

Slægtforeningens 25 Aars Jubilæum.

Den 31. Januar 1914 stiftedes Foreningen »Slægten la Cour«, idet der paa denne Dag afholdtes konstituerende Generalforsamling paa Hotel »Kongen af Danmark« i København.

Paa 25 Aars Dagen — d. 31. Januar 1939 — for denne Begivenhed i vor Slægts Historie har Foreningen — som vore Medlemmer vil vide — besluttet at afholde en Jubilæumsfest, og samtidig udsendes dette Nummer af vore Meddelelser som Jubilæumsnummer.

Vi finder det paa sin Plads kort at minde om de Begivenheder, der fandt Sted i Forbindelse med Foreningens Stiftelse, samt at give et kort Resumé over Foreningens Liv gennem de 25 Aar.

Omkring d. 15. Januar 1914 udsendtes en trykt Skrivelse til ca. 50 Medlemmer af Slægten la Cour. — Skrivelsen var underskrevet af 3 indenfor Slægten fremtrædende Personer, der nu alle er døde, nemlig Oberst Victor D. de la Cour, Landstingsmand Christian la Cour og Redaktør I. C. B. D. de la Cour. — Navnlig den sidstnævnte har Æren for at have gjort Slægtforeningen til en Realitet, idet det i væsentlig Grad skyldes hans Initiativ og Virksomhed, at den omtalte Skrivelse blev udsendt og den konstituerende Generalforsamling afholdt.

Sammen med Skrivelsen udsendtes et Lovudkast, som ogsaa var udarbejdet af Redaktør I. C. B. D. de la Cour.

I Skrivelsen hed det til Indledning:

»Om blot 2 Aar (i 1916) vil vi kunne fejre vor Stamfader, Pierre Dornonville de la Cour's 200aarige Fødselsdag.

Seksten Aar gammel udvandrede han her til Danmark, og fra ham nedstammer alle Danske, som med Ret og Ære bærer vort gode Slægtnavn.

Vi er i Aarenes Løb blevet en stor Slægt, og takket være fremragende Egenskaber og Evner hos ikke faa af dens Medlemmer — tillige en anset Slægt, som paa mangfoldige Omraader og til forskellige Tider har gjort en ikke ubetydelig Indsats i vort Folks og Fædrelands Udvikling.

Denne Kendsgerning, som berettiget fylder os med Glæde og Stolthed — og med Tak til dem, der gjorde vort Navn Ære, maa imidlertid ikke lukke vore Øjne for en anden Sandhed, den nemlig, at jo større en Slægt bliver, desto vanskeligere er det at holde den sammen, og desto vanskeligere er det at holde dens vundne Anseelse oppe.«

Paa Baggrund af denne Kendsgerning udvikledes herefter nærmere Betydningen for den enkelte af Slægtnavnet og Slægtanseelsen, ligesom det fastsloges, at Slægten efterhaanden vil glide hen til alene at blive en Gruppe af Navnefæller i Stedet for en slægtmæssig Enhed, saafremt en Indsats til Modvirkning af denne Udvikling ikke blev gjort. Det foresloges derfor, at der gennem Dannelsen af en Forening og en Slægtsfond skabes et fælles Organ for Slægten med det Formaal at løse saadanne praktiske Opgaver, som kunde virke samlende paa Slægten.

Paa Mødet, som derefter afholdtes d. 31. Januar, var 39 Medlemmer af Slægten kommet til Stede. Oberst Victor D. de la Cour bød de mødte Velkommen, og under Landstingsmand Christian la Cour's Ledelse blev det med Indbydelsen udsendte Lovudkast derefter drøftet. Udkastet vedtoges, efter at visse Paragraffer havde undergaaet Ændringer, og derefter erklæredes Foreningen for konstitueret. Valg af Bestyrelse fandt Sted umiddelbart herefter og gav til Resultat, at følgende valgtes:

Oberst Victor D. de la Cour,
 Redaktør I. C. B. D. de la Cour,
 Landstingsmand H. C. la Cour,
 Kaptajn L. U. D. de la Cour,
 Frk. Jenny la Cour.

Bestyrelsen konstituerede sig med førstnævnte som Formand, Kaptajn L. U. D. de la Cour som Kasserer og Redaktør I. C. B. D. de la Cour som Sekretær, og dermed var Foreningen traadt ud i Livet.

Straks fra sin Stiftelse fik Foreningen 50 Medlemmer, og dette Medlemstal er i de forløbne 25 Aar ikke undergaaet væsentlige Ændringer. I Dag er Tallet 65. At skildre de enkelte Begivenheder i den forløbne Periode er ikke Opgaven med disse faa Ord. Kun skal vi erindre om, at Foreningens første Formand, Oberst Victor D. de la Cour, virkede som saadan indtil Generalforsamlingen i Juli 1924, da han efter Ønske, paa Grund af sin høje Alder, traadte tilbage. Han afløstes af Proprietær P. H. D. de la Cour, der virkede som Formand fra 1924, til han i 1926 afgik ved Døden. Til hans Efterfølger valgtes Foreningens nuværende Formand, Oberst L. U. D. de la Cour, som iøvrigt havde været Medlem af Foreningens Bestyrelse allerede fra Stiftelsen, og saaledes nu — samtidig med at Foreningens jubilerer — kan holde 25 Aars Jubilæum som Bestyrelsesmedlem.

Referat af Generalforsamlingen den 16. Maj 1938.

Generalforsamlingen afholdtes i 1938 — som i de senere Aar — i Forbindelse med en selskabelig Sammenkomst.

Den indledtes med, at Formanden bød Velkommen og konstaterede Generalforsamlingens lovlige Indkaldelse.

Formanden aflagde derefter Beretning, i Tilknytning til hvilken der fandt en Drøftelse Sted angaaende den ringe Tilslutning, som Foreningens sidste Sammenkomster har haft. Forskellige af de mødte udtalte sig, og det drøftedes fremtidig at afholde Generalforsamlingen uden nogen efterfølgende selskabelig Sammenkomst.

Under næste Punkt paa Dagsordenen fremlagde Kassereren Regnskabet, der ikke gav Anledning til Diskussion.

Punkt 3 paa Dagsordenen var Valg af Bestyrelsesmedlemmer. De efter Tur afgaaende Medlemmer Fru la Cour Overgaard, Fru Marguerite Rasmussen og cand. jur. Jacob la Cour genvalgte alle.

Punkt 4. Valg af Suppleanter til Bestyrelsen. Efter Tur afgik Direktør Aug. D. de la Cour, Vejle. Paa Bestyrelsens Forslag nyvalgte Civilingeniør K. A. H. D. de la Cour.

Punkt 5. Valg af Revisor. Den efter Tur afgaaende Revisor, Landsdommer Albert la Cour, genvalgte.

Under sidste Punkt paa Dagsordenen, »Eventuelt«, fandt en videre Drøftelse Sted af det i Forbindelse med Formandens Beretning drøftede Emne. Der fremkom eller vedtoges dog ikke nye Forslag desangaaende.

Efter Generalforsamlingen fandt en selskabelig Sammenkomst Sted, først med kunstnerisk Underholdning ved Skuespiller Alb. Luther, derefter Fællesspisning. Paa Grund af den ringe Tilslutning udgik sidste Punkt i den udsendte Indbydelse, Dans.

Den aflyste Sommerudflugt.

I 1937 afholdt Foreningen en meget vellykket Sommerudflugt, og selv om Deltagerantallet ikke var saa stort, haabede Bestyrelsen, at Udflugtens udmærkede Forløb kunde medføre, at Tilslutningen til en Sommerudflugt i 1938 vilde blive betydelig større. Som Følge heraf blev Medlemmerne indbudt til en Udflugt d. 24. Juni 1938 med et efter Bestyrelsens Mening tillokkende Program. Til Trods herfor var der ved Anmeldelsesfristens Udløb udover Bestyrelsen kun anmeldt een Deltager, nemlig Foreningens Æresmedlem Fru H. D. de la Cour, Sænkjøbing.

Herefter saa Bestyrelsen sig desværre nødsaget til at aflyse Turen.

Har Slægtsforeningen udspillet sin Rolle?

Som det fremgaar af Generalforsamlingsreferatet og af Meddelelsen om den aflyste Sommerudflugt, er Interessen for Foreningens Sammenkomster i høj Grad formindsket i det forløbne Aar, ja saa stærkt er det gaet tilbage med Deltagerantallet, til Trods for en forøget Indsats fra Bestyrelsens Side, at denne paa et vist Tidspunkt havde mest Lyst til at opgive Ævret. Imidlertid gaar Foreningen jo nu ind i en Jubilæumssæson, og man vil derfor gerne endnu engang forsøge at vække Medlemmernes Interesse for Foreningen, navnlig da man mener, at en Slægtsforenings Betydning er større jo større og mere vidt-forgrenet Slægten bliver. Bestyrelsen regner med, at der stadig blandt Medlemmerne er Interesse for at

høre lidt om, hvordan det gaar andre Medlemmer af Slægten, men da denne Interesse ikke giver sig Udslag i, at man møder op ved Sammenkomster, hvor der er Lejlighed til at drøfte Slægtens Forhold, maa vi altsaa sørge for, at Foreningens Medlemmer paa anden Maade bliver ført à jour med Slægtsbegivenhederne.

I den Anledning er Bestyrelsen med dette Nr. af Meddelelser forsøgsvis gaaet over til, saa udførligt som muligt, at berette om de Slægtsbegivenheder, der har fundet Sted siden sidste Meddelelse udsendes. Det er herefter Bestyrelsens Hensigt at udsende Meddelelser saa ofte der er tilstrækkeligt Stof dertil, dels fordi Begivenhederne helst skal refereres, inden de bliver alt for gamle, og dels for at Medlemmerne ikke skal glemme fra den ene Gang til den anden, at disse Meddelelser eksisterer.

Det er Bestyrelsens Haab, at Meddelelserne kan udsendes ca. 4 Gange om Aaret, men da det selvfølgelig er ret begrænset, hvilke Begivenheder der kommer til Bestyrelsens Kundskab, selvom den søger Oplysninger paa alle tilgængelige Maader, henstilles det meget indtrængende til Medlemmerne at meddele alle Begivenheder saavel store som smaa til Meddelelsernes Redaktør, og i den Forbindelse bemærkes, at Redaktøren hellere vil have flere Meddelelser om samme Begivenhed fra forskellige Medlemmer, end slet ingen Meddelelse.

Bestyrelsen haaber paa denne Maade at kunne vække Interesse for Foreningen igen, saaledes at Overskriften til denne Notits kan blive besvaret med et kraftigt *Nej*, og saaledes at Interessen vil give sig Udslag i en større Mødeprocent til de Sammenkomster, som Bestyrelsen selvfølgelig ikke vil ophøre med at arrangere.

S L Æ G T S M I N D E R

J. C. la Cour.

Den 8. Juni 1938 var det Hundredaarsdagen for J. C. la Cour's Fødsel, og i den Anledning blev der skrevet Mindeartikler i et stort Antal Blade Landet over. En af de smukkeste Artikler var skrevet i »Højskolebladet« d. 17. Juni af L. F. la Cour, Sorø, og da den indeholder en hel Del hidtil ukendte Oplysninger om J. C. la Cour, har vi fundet det rigtigst at optrykke Artiklen i sin Helhed:

Vel er der gaaet 100 Aar, siden *Jørgen Carl la Cour* blev født, og 40 Aar, siden han døde, men ikke desto mindre er der utvivlsomt mange, som endnu mindes Kaptain la Cour, som han almindelig kald-

tes, om ikke af Selvsyn, saa fordi de gennem deres nærmeste har hørt ham omtalt. Han var nemlig i sin Tid indenfor dansk Landbrug en saare kendt Skikkelse, agtet og æret af mange, men naturligvis ogsaa kritiseret og misforstaaet af forskellige, og dog var alle ved hans Død enige om at erkende hans Betydning for Folk og Land og give Udtryk for, at en af de virksomste indenfor de teoretiske Landøkonomers Rækker var gaaet bort med ham, at Danmark havde mistet en af sine gode Sønner.

Hvad hans ydre Livsomstændigheder angaar, skal vi indskrænke os til at nævne, at han var født paa Herregaarden Skærsø ved Æbeltoft 8. Juni 1838. 1854 tog han Realeksamen i Aarhus, 3 Aar efter Landbrugseksamen i København. Det praktiske Landbrug lærte han hos sin Fader. I de følgende Aar var han Assistent ved Landbohøjskolen, deltog med Hæder i Krigen 64 og foretog i dette sidste og det næste Aar paa offentlig Bekostning en Rejse til Europas vigtigste Landbrugslande. Fra 1867 til sin Død redigerede han »Tidsskrift for Landøkonomi« og begyndte samme Aar den Landboskole i Nærum, som han 1868 flyttede til Lyngby, og som han forestod — med en kort Afbrydelse — ogsaa til sin Død. 1875 blev han Sekretær i Landhusholdningsselskabet og røgtede dette Hverv, til han 1891 valgtes til at beklæde Stillingen som en af Selskabets Præsidenter. Han blev 1892 Chef for Konsulentkontoret og var desuden gennem en Række af Aar Landbrugsministeriets Tilsynsførende med Landbrugets Udførselsforhold. Han døde paa Diakonissestiftelsen 21. Februar 1898. Paa hans Grav satte gamle Elever en Mindesten, som bærer blandt andet følgende Indskrift: Kærlig og trofast, aldrig forsagt, hented' sin Styrke i Daabens Pagt, troede Herren fuldt paa hans Ord, er derfor Gæst nu ved Herrens Bord. En Marmorbuste af ham er opstillet i Landhusholdningsselskabets Bestyrelsessal, og mellem Landboskolen ved Lyngby og Grundtvigs Højskole blev der 1903 rejst en legemsstor Broncestatue af ham (nu flyttet til Landboskolens Have). Ved Afsløringen af denne lød det i Dolleris' Kantate:

Som da Du blev dannet i Leret,
det bøjedes lindt og let,
saa kjendtes Dit Barnehjærte
af alle, som kjendte det ret.
Og som Du i Malmen stander,
høj-voxen og mandig-stærk,
just saadan skal elskes Dit Minde
og straale Dit Manddomsværk.

Det er ikke Tanken her at give en Skildring af J. C. la Cours mangedrejede Arbejde. Derom, og især om hans Arbejde i Landboskolen ved Lyngby,

er der skrevet og talt mange Gange, og de, som føler Trang til at lære dette nærmere at kende, vil ikke have vanskeligt ved at finde Midler dertil, saaledes gennem Statskonsulent K. Hansens Skrift: J. C. la Cour blandt »Folkets Førere«.

Idet vi holder os til de to Omraader, han viede Hovedparten af sine Kræfter, Landboskolen ved Lyngby og det kgl. danske Landhusholdningsselskab, vil vi fremdrage nogle hidtil ukendte Udtalelser, som giver os et Indblik i la Cours Tanker, før han begyndte Arbejdet med Skolen, da han stod midt i Værket, og da han — hvad han ikke anede — nærmede sig Slutningen deraf.

Vi ligger inde med et Brev, dat. 7. Juli 67, fra la Cour til Ernst Trier (i sin Tid overladt os af Povl Hansen, der — med Rette — betegner det som »et Blad af Skolens Tilblivelseshistorie«) og deri staar bl. a.:

I Haab og Tillid til, at mine Medhjælpere og jeg maa faa Kraft til paa rette Maade at føre Sagen frem, begynde vi paa Skolen nu til Efteraar ....

Hoslagte Plan vil vise Dem, at jeg ved min Landboskole, — som jeg kalder den for derved at antyde, at den, uden at være en ren Landbrugsskole, dog meddeler mere og særlig Undervisning i Landbruget end ved de fleste af de andre Folkehøiskoler, — at jeg ved Planlæggelsen for Skolens Undervisning er gaaet helt ind paa Deres Ide om at ordne Undervisningen saaledes, at medens der af dem, der ikke have modtaget anden Oplysning end den, Almueskolen giver, forlanges, at de først skulle i Løbet af en Vinter deltage i den almindelige folkelige Undervisning, den almindelige Høiskoleundervisning, inden de begynde paa den i Landbruget og dets Bifag, saa kunne alle de, der tidligere have frekventeret andre Folkehøiskoler og der gennem Historien, Modersmaalet og Sangen modtaget den Vækkelse i dansk Retning, som jeg anseer som en nødvendig Forudbetning, inden jeg tør begynde at lade Naturvidenskabernes underskjønne Verden lægge Beslag paa dem, eller at lade Agerbrugets Fremgang og Principer og den materielle Stræben, hvori deres Tanker derved saa let ledes, for stærkt trænge ind paa dem, — saa kunne (for endelig at slutte en indviklet lang Sætning) alle disse unge Karle strax begynde sammen med det ældre Hold eller paa Fagdannelsen. Jeg troer, det saaledes er godt; jeg troer, at min Skole paa den Maade vil kunne komme til, samtidig med at den bliver en almindelig Folkehøiskole for den nærmeste Omegn, at indtage en heldig supplerende Stilling ved Siden af de andre Skoler.

10 Aar senere, i 1878, skrev han i et Brev til sin Svigerfader, Fr. Barfod, til hvem han stod i ikke ringe aandelig Gæld, bl. a. følgende:

Her have vi det Gud være lovet godt, — ja mærkværdig godt, saa man ofte maa studse og spørge, hvor det dog kan være, at Gud vor Fader er saa god ved os paa alle Maader, skjøndt vi saa lidet fortjener det; — men det er jo forkert at spørge saadan — vi fortjener jo slet intet, — alt er idel Naade, og vore Hjerter

skulde fyldes med Tak og Lov og ikke med Spørgsmaal. Lykkelig Mand, elsket Hustru, kjære, sunde, vel-skabte, gode Børn, godt udrustede af Vorherre, en stor Gjerning som kun bringer mig Glæde, godt Udkomme, Venlighed fra de Mange, jeg kommer i Berøring med, Sundhed, Helbred og godt Humør, — intet mangler, — naar man bare var et godt Menneske.

Hvor her er dejligt, selv nu i den stille Aften, da alle er gaaede til Ro, men et Kor af Nattergaletriller strømmer herude fra Buskene og nede fra Skrænten op til mig.

Gennem disse Linjer føler vi som den bærende Understrøm hans dybe Ydmyghed og hans Sans for den poesifyldte Natur.

Om hans Forhold til Eleverne og deres til ham vidner nogle Linjer, han 8. Juni 1890, paa hans 52-aarige Fødselsdag, skrev til en af dem som Tak for en meget smuk Sølvskaal med en hjertelig Lykønskning fra dem, som havde været paa Skolen den foregaaende Vinter. Han skriver bl. a.:

Hvor er jeg dog glad for [denne Lykønskning], og dog maa jeg græde, thi jeg føler ret, hvor altfor lidt jeg har været for Eleverne i Vinter, da saa overordentlig mange Vanskeligheder ved Skolens Udvidelse .... har lagt et overvættets Beslag paa min Tid og Kraft, saa jeg til en Tid var ved at segne derunder; — men Gud Fader lod mig da ret føle, hvorlunde han netop i *min* Afmagt kunde udfolde *sin* Almagt, og saa vidunderlig naadig har han rejst og bedret alt, saa jeg er saa lykkelig som nogen sinde; — men denne Vennehilsen fra Eleverne, den er dog saa ufortjent som noget, thi hvor gerne jeg end vilde, jeg kunde dog ikke bringe den Friskhed, som Ungdommen har Krav paa at finde paa den Skole, de søge til. — Men alt det fortæller mig i dette Øjeblik paany om den mageløse Lykke, Vorherre har givet mig som Fæstengave, da jeg grundlagde Skolen, — at jeg skulde blive kjærligt og mildt bedømt blandt mine Elever og vinde Venner, hjertensgode Venner blandt disse.

Men Aarene randt, og 1892, da 25 Aarsdagen for Landboskolens Indvielse naaedes, sendte han sin Svigerfader et Brev, hvoraf vi uddrager nogle Linjer som Slutning paa, hvad der her skal siges om Landboskolen:

I denne Eftermiddag [26/11] berede vi vort Hus, for imorgen — i al Jævnhed — at dvæle ved Minderne og Naadegaverne, som Gud Fader i de forløbne 25 Aar har ladet os og vor Skolegjerning her blive til Del i saa rigt Maal, saa der er stor Grund for os til at vore Hjerter høje sig i Ydmyghed og Tak for at Gud Fader virkelig har kunnet og villet bruge os, trods al vor Skrøbelighed, til et Arbejde i hans Tjeneste paa denne Arbejdsplads; og om vi end levende føle, at vort Arbejde kunde vi have udrettet med langt mere Troskab og Selvopofrelse, saa have vi dog ogsaa Følelsen af, at Han desuagtet har lagt Velsignelse i Arbejdet, og at ikke faa unge Mennesker med Tak til Ham mindes fremad i Livet, at deres Vej førte dem hertil. — Du forstaar saa godt, at dette ikke er Selvfølelse, men at det kun mælder sig frem hos mig for at gjøre Takken til »Ham, der byggede Huset« saa meget rigere og fyldigere.

Og dernæst var der Landhusholdningsselskabet, den gamle, hæderkronede Sammenslutning, som han gennem ikke mindre end 40 Aar stod i Samarbejde med, og ved hvilken han i 23 af disse Aar havde fast Virksomhed, først — hvad der allerede er nævnt — som Sekretær, dernæst som Præsident. At gaa ind paa det mangeartede Arbejde, han her udførte, lader sig ikke gøre; det vilde i alt væsentligt være ensbetydende med at skildre Landbrugets Vilkaar og Udvikling her i Landet gennem de Aar, da han stod som den ledende Kraft. Dertil kommer, at en Del af det, han virkede, endnu er bevaret i Mindet hos adskillige, der bygger videre paa det, han var med til at udføre.

Desværre kan vi ikke — som Tilfældet var ved Omtalen af Landboskolen — vise hen til Udtalelser af ham selv om Arbejdet i Landhusholdningsselskabet; der findes, saa vidt vi ved, ikke saadanne bevaret i vore Gemmer, bortset fra en Ytring i den Skrivelse, hvormed han meddelte sine Medpræsidenter, at han havde maattet fatte den Beslutning at træde tilbage, da hans Læge stærkt tilraadede ham at begrænse sit Arbejde mere end hidtil. Han føjer nemlig til, »hvor ondt det gør mig nu — efter 40 Aars Samarbejde og deraf 23 Aar fast Virksomhed ved Selskabet — at skulle afbryde den paa en Tid, da nye og betydningsfulde Opgaver rykke ind paa Selskabets Dagsorden«. Og at dette ikke har været Mundsvejr eller en tom Talemaade, vil alle de, der kendte hans energiske Arbejde i Selskabets Tjeneste, indrømme.

Vi maa derfor holde os til Udtalelser af andre og skal her minde om, hvad Redaktør A. Bing i sin Tid skrev: » . . . Med la Cour tilførtes det gamle Selskab en ny Kraft, der forstod sin Tid, og Tiden fordrede Aarvaagenhed, Handling og Initiativ . . . Den Virksomhed, som la Cour udfoldede, navnlig gennem 80'erne og 90'erne, er enestaaende i Landhusholdningsselskabets Historie; han viede det sin uhyre Arbejdskraft, sine aldrig hvilende Tanker.« Og sidste Aar (1937) gav Professor O. H. Larsen Udtryk for det samme, idet han skrev: »Der er næppe nogen Enkeltmand, der i samme Tid har udført et større og mere betydningsfuldt Arbejde i Selskabets Tjeneste end Kaptajn la Cour.«

Det er altsaa den Dom, der lød umiddelbart efter hans Død og 40 Aar derefter. Men til disse vil vi føje nogle enkelte, der stammer fra hans nærmeste Medarbejdere i Selskabets Tjeneste, fra dem, der altsaa havde den bedste Lejlighed til at lære ham at kende »indendørs«. De kan derfor danne en passende Tilføjelse til, hvad der alt foreligger i Trykken.

Da la Cour havde fattet den for ham svære Beslutning at træde tilbage og havde meddelt denne, modtog han fra dem, som arbejdede i det kgl. danske Landhusholdningsselskabs Sekretariat, en Skrivelse, hvori det bl. a. hedder:

Vi kunne ikke skilles fra [Dem] i Deres Egenskab af Præsident i Selskabet, uden at vi bede Dem modtage vor dybtføjte Tak, ikke alene som den humane og velvillige Chef, som ved saa mange Lejligheder har vist sig som vor Ven, har hjulpet os til Rette, bl. a. ved at tage Ansvaret, og derved mange Gange har støttet vor Stilling, men ogsaa og ikke i mindre Grad for den Belæring, vi have faaet ved at arbejde under en af vort Land og dets Landbrug saa højt fortjent Mand. Vi ønske dernæst at udtale vor Beundring for det store Arbejde, [De] i en Aarrække med fremragende Dygtighed og varm Interesse har udført for Landbruget, og vi ville altid se op til Dem for det følgeværdige Exempel, De har givet paa ihærdig Virksomhed, ved aldrig at skaane Dem selv, men stedse været rede til at stille Dem i forreste Række med personligt Arbejde. Alt dette vil bidrage til, at Selskabets Medarbejdere stedse ville føle sig paavirkede af den Aand, som De har paatrykt den Virksomhed, som Selskabet har udfoldet.

Og da *det*, som man frygtede, men ikke i Tanken turde dvæle ved, at hans Dage snart var talte, var bleven til Virkelighed, da hans rastløse Liv var sluttet, gav Præsidiets Udtryk for sine Følelser i en Skrivelse, hvori det hedder, at man »har igjennem en over tyveaarig Samvirken med Kaptajn la Cour haft saa rig Anledning til at vurdere hans sjældne Egenskaber og udprægede Personlighed, at det har fuld Forstaaelse af det Tab, hans Hjem har lidt ved hans Bortgang. Hans Plads i det offentlige Liv vil vanskelig kunne erstattes — hans Plads i Hjemmet slet ikke, men begge Steder vil han efterlade et saa rigt og lyst Minde, at det kaster Glans over hans Navn og maa virke som Trøst for de Efterladte.«

Andre Artikler er skrevet af nogle af J. C. la Cour's Elever, og herfra bringer vi følgende Citater:

»K. E.« i Ringsted Folketidende den 7. Juni 1938:

» . . . havde jeg rig Lejlighed til at høre Kaptajn la Cour's Foredrag om Landbrugets Historie.

Han var ligesom sin Broder, Professor la Cour i Askov, en meget veltalende Mand. Med levende Interesse og glødende Ildhu gik han op i sit Emne og kunde fastholde sine Tilhøreres Opmærksomhed. Efter de mange Aars Forløb har jeg endnu et stærkt Indtryk af Kaptajn la Cour's landbohistoriske Foredrag, ikke mindst Omtalen af Tiden før de store Landboreformer og disses Gennemførelse.«

»I. L. C.« i Aarhus Amtstidende den 3. Juni 1938:

»Han havde som Ungdomslærer glimrende Evner.

Og naar jeg tænker paa den Tid, jeg som 18-aarig var hans Elev (det var i den Periode, da Grundtvigs Højskole var slaet sammen med Landboskolen ved Lyngby), da mindes jeg ham egentlig bedst som Højskolemanden. Det var hans historisk-danske Tale, ført med Myndighed og baaret af hans varme Kærlighed til Folk og Land, der gjorde det stærkeste Indtryk. Vi vidste jo godt, at han var en af Heltene fra Dybbøl Skanser. Selv talte han aldrig om sin Indsats dér og kun sjælden direkte om Kri-gen. Men vi havde hørt af andre om hans Oplevelse hin 18. April 1864.«

Georgia la Cour.

Den 9. Juli 1938 rejstes i Skibelund Krat en Mindesten for Skibelund Efterskoles første Forstanderpar Georgia la Cour og Knud Pedersen. Herved er en ny Sten føjet til den Række af Mindestene, der er rejst i Skibelund Krat over dansk Indsats i det folkelige og nationale Arbejde.

Georgia og Knud Pedersen oprettede i 1874 Skibelund Efterskole, der var bestemt som Efterskole for sønderjydske Ungdom, der hovedsagelig kom fra Egne Syd for Grænsen, og de virkede ved Skolen i næsten 50 Aar indtil Knud Pedersens Død i 1922.

Henriette Vilhelmine la Cour, f. Blicher.

Den 21. September 1938 afgang Fru Henriette Vilhelmine la Cour ved Døden i Viborg i en Alder af 90 Aar. Fru la Cour, der var Slægtens Ældste og Æresmedlem af Slægtsforeningen, fejredes d. 2. Maj 1938 sin 90-Aars Fødselsdag, og i den Anledning skriver Viborg Stifts Folkeblad d. 28. April 1938 bl. a. følgende:

»Indtil for et Par Aar siden saas den gamle Fru la Cour, Landsdommerens Moder, daglig paa Garderne og ved Møder og Sammenkomster, hvor det interesserede hende at følge med. At det var en ældre Dame, man havde for sig, var aabenbart for enhver, men vel de færreste, som ikke kendte den sirlige gamle Fru, tænkte paa, at hun var højt oppe i Firserne. Nu har Alderen i højere Grad gjort sig gældende, og Fru la Cour lever sit Liv i sit og Landsdommerens hyggelige Hjem ved Sct. Mathiasport.

Mange Viborgensere bevarer smukke Minder fra dette Hjem, skønt det hører til de nyere her i Byen. Det er 17 Aar, siden Landsdommeren og hans Moder kom til Viborg, og skønt Fru la Cour altsaa dengang har været 73 Aar gammel, kom hun ret hurtigt i Kontakt med Kredse, der delte samme Interesser som hun, og med hvem hun med Udbytte kunde tale om de Ting, der laa hende paa Sinde.

Med levende Optagethed og samtidig som en klog og erfaren Kritiker fulgte hun sin Søns Arbejde bl. a. med historiske og andre Emner, og i tidligere Aar var hun en fornem og statelig, elskværdig Værtinde ved Selskaber i Landsdommerens Hjem, saaledes f. Eks. ved de Lejligheder, hvor Kunstnere, der optraadte i Musikforeningen, i hvilken Landsdommeren, som bekendt, er Formand, samledes med lokale musikinteresserede og drøftede de Emner, der laa denne Kreds nærmest.

Sin mest betydende Indsats og den, der har bevaret hende en Plads i mange Menneskers Taknemmelighed, øvede Fru la Cour som Husmoder paa Næsgaard Agerbrugsskole paa Falster.

Som Husmoder paa den store Ejendom blev der stillet betydelige Krav til Fru Henriette la Cour, men hun formaaede at fylde sin Plads i Kraft af sine rige Evner og sin sikre Sans for at skelne mellem, hvad der var ægte, og hvad der kun glimrede. Hun havde den rette Myndighed og den Forstaaelse af Mennesker, som er nødvendig paa en saadan Plads, fortæller en Viborgenser, der i sine Studieaar tilbragte Ferier paa Næsgaard, og hun skabte et fint og yndigt Hjem for sin Familie og den Kreds, som sluttede sig til den.«

Ved Fru la Cours Død udtaler Næsgaards nye Forstander, P. N. Gaardmand til Lolland-Falsters Venstreblad (22. September 1938) følgende:

»Alle, der kendte hende, mindes med Glæde og Ærbødighed Familielivet i det la Cour'ske Ægteskab. Her opvoksede en stor Børneflokk og overfor den — som overfor Skolens Elever — kom den dygtige Husmoders rige Evner til at bære Arbejdsfrugt.

Fru la Cour var født Blicher, og det var med en vis Stolthed hun fortalte derom — og forøvrigt ogsaa mindede derom — naar hun ved forskellige Lejligheder paa Skolen tog Ordet, som hun forstod at bruge baade i Poesi og Prosa.«

Fru Henriette la Cour blev d. 25. September 1938 under stor Deltagelse begravet fra Aastrup Kirke paa Falster i Familiegravstedet ved Siden af sin Mand Forstander Albert la Cour.

Ved Højtideligheden talte Provst Degenkolw:

(Viborg Stiftstidende 26. Sept. 1938.)

»Der er, sagde Provsten, gaaet en Menneskealder, siden la Cours virkede paa Næsgaard, og de fleste paa Egnen husker vel kun Navnet; men for os ældre staar Forstander la Cours og hans Hustrus Virke som et uforglemmeligt Minde. Vi mindes Fru la Cour som den højtbegavede Kvinde og som den

hjælpsomme, gode og dygtige Husmoder, der forstod at lede den store Husholdning paa Næsgaard paa en udmærket Maade. Evangeliet i Dag handler om Martha og Maria. Fru la Cour hørte til Marias Slags, der vendte Blikket ind ad, og hun var en af de flittigste Kirkegængere. Et langt Liv fik hun Lov at leve, og en rig Gerning fik hun Lov at udføre.

Mindre Meddelelser.

20. Marts 1938 viedes i Jyderup Kirke *Marie Louise Dornonville de la Cour*, Datter af Foreningens Kasserer, Ingeniør P. E. D. de la Cour, til Møbelarkitekt Aage Rasmussen, Søn af Snedkermester Rudolf Rasmussen og Elna Rasmussen f. Kleis.

27. April 1938 fejrede Sorø 300 Aars Dagen som Købstad, i hvilken Anledning Byraadet med *L. F. la Cour* som Forfatter har udgivet en Bog »Sorø Bys Historie gennem tre Hundrede Aar.«

Maj 1938. *Paul la Cour* har udgivet en Digtsamling med Titlen »Alt kræver jeg«.

Fra en Anmeldelse i Socialdemokraten d. 22. Maj af Svend Erichsen citerer vi:

»Paul la Cour's nye Digte er en Gave til dansk Literatur. Og de er ganske særligt en Gave til de Mennesker, der i Poesien ønsker og søger en Livsfølelse og en Tankefyldte, der kan spænde Sind og Hjerne med sin ekspansive Kraft og betyde et nyt Træk i deres egen Udvikling og ny Forstaaelse af de Forudsætninger, hvorunder de er blevet til. Det er noget sjældent i dansk Poesi. Vor Lyrik har altid været misbrugt til Mandolinklimpen og ganske særligt i Efterkrigstiden, hvor den naaede sit mest karakteristiske Udtryk i den saakaldte danske Ekspressionisme. I lange Tider laa dansk Literatur hen som et Ingenmandsland »midt i en Jerntid«, hvor det intellektuelle Opgør fulgte oven paa de materielle Interessers blodige Konflikt. Og de »lovende« unge Lyrikeres Antal var legio. Men det blev ved Løfterne. Hvor er de henne nu allesammen? Da Literaturen igen begyndte at faa Mening og Idé, forsvandt deres Klimpen, og kun nogle faa blev tilbage. Der var atter Plads for dem, hvis Instrumenter havde en fyldigere og varmere Tone. Og blandt dem synes jeg, Paul la Cours i Dag er det mest fængslende. Han er Digter og Intellektuel. Det er de to Strømninger, som mødes i hans Poesi, smelter sammen, strides eller skilles. Det er en Kamp mellem Hjerne og Nerver — en Kamp, der i de lykkeligste Øjeblikke bliver til et Favntag. Hvor Intellektualisten sejrer, kan der komme noget knortet over hans Form, noget forgrublet over hans Udtryk. Hvor de to Poler i hans Personlighed forbindes, bliver hans Digtning et stærkt og dybt Sindbillede paa den Tid, der har skabt den.

Det er netop denne Sammensmeltning, der gør la Cours sidste Digtsamling »Alt kræver jeg« til en poetisk og intellektuel Oplevelse. Han har arbejdet meget med sin Form. Nogen betydelig Metriker var han aldrig. Og Rimet kan koste ham Vanskeligheder. Men man maa dog her tage i Betragtning, at det er langt vanskeligere at give en gennemarbejdet Tanke end en Stemning metrisk Form. Og Paul la Cour har i denne Samling besejret det stridige

Stof med større Overlegenhed end tidligere. Der er kun faa og betydningsløse Pletter.«

I Kristeligt Dagblad blev Digtsamlingen d. 11. Maj anmeldt af Oscar Geismar, der bl. a. skriver:

»Paul la Cour hører til den Generation, som blev voksen under Verdenskrigen. Han ejer kun Barndomsminder om de gamles Lykkeverden, men formaar alligevel ikke, som de helt unge, at lade sig den være uvedkommende. Begivenhederne har tilføjet ham et Saar, som ikke kan læges. Nogle fødtes under Skyggen fra Dybbøl Banke, men andre i Bunden af Flanderns Løbegrave, og da de traadte frem i Dagen, var de Arvinger til en Katastrofernes og Arbejdsløshedens Verden. For dem var det ikke nemt at leve. Om disse fortvivlede Kaar fortæller la Cour sandfærdigere end nogen af hans samtidige. Selv mener han, at Digterne i den Anledning er blevet uformelige, men dette passer ikke. Virtuosnumre er de ikke, men Bekendelser, skrevne ikke for Skønhedens, men for Sandhedens Skyld. Men i hver Linje fornemmer man, hvor fremragende en Poet denne Mand er. Hans Ord virker paa en mystisk Maade suggestivt. Smittes vil man nødtigt, men nemt er det ikke at værges sig.

Vil nogen sige, at en Bekendelse som den, disse Digte rummer, ikke kommer ham ved, taler han hverken klogt eller menneskevenligt? Kan en ærlig Sjæl leve Livet ud fra dets egen Klarhed og Styrke, eller kan det ikke? Kan vi magte vort eget Liv, eller kan vi det ikke? Mon ikke disse Spørgsmaal om »at være eller ikke være« er de fundamentaleste af alle? Foruden at være høj Poesi er la Cours Digtsamling et oprigtigt Forsøg paa at se dette Spørgsmaal i Øjnene og besvare det. Har man Øre for Ordets Kunst, bør man da købe og læse disse Vers.«

Prof. Hans Brix anmelder d. 28. Maj i B. T. og slutter:

»Alt kræver jeg« er en noget forvreden Samling lyriske Bekendelser af en Sjæl, der er hjemsoget af Værk og Plage i alle Lemmer. Han vaander sig sonort, men ikke harmonisk. Og han vaander sig paa egne Vegne, ikke paa alles, skønt det er den fælles Nød, der har forstyrret Ligevægten i dette Sind, der er en Digtters, men en noget trang og vrang aandelig Personligheds.

Det smager, som naar man bider i umoden Frugt.

18. Juli 1938. *Den sidste Inspektionsrejse.*

I Berlingske Tidende for 18. Juli finder vi følgende:

»Oberst L. U. Dornonville de la Cour er i disse Dage vendt hjem til København fra en Rejse, under hvilken han har besøgt samtlige danske Krigergrave og Mindesmærker for faldne Danske i Ind- og Udland.

Obersten har nu i 23 Aar med samvittighedsfuld Omsorg røgtet dette Hverv som Krigsministeriets Tilsynsførende med danske Krigergrave, og denne Sommers Inspektionsrejse har for ham haft sit særlige Præg, idet den er den sidste. Hvervet vil for Fremtiden være overdraget Ingeniørkaptajn W. E. O. Lawaetz.

Oberst la Cour fik af Krigsministeriet overdraget sit Hverv i 1915 som Oberst Thychsens Eftermand. I de første Aar umuliggjorde Verdenskrigen en Inspektionsrejse, og først i 1919 kunde Obersten rejse, og der var da nok at tage fat paa. I fire Aar havde Gravene været uden Tilsyn, og Vedligeholdelsen havde været nødtørfvig.

En Inspektionsrejse varer 4 Uger og er overordentlig anstrengende, idet der føres Tilsyn med ikke færre end

400 Grave og Mindesmærker paa et Omraade, der strækker sig fra Fredericia til Brünn i Czekoslovakiet. Det aarlige Tilsyn føres med alle Grave Nord for Elben, Tilsynet med de øvrige føres med Aars Mellemrum.

Selv i Østrig findes en dansk Grav, desuden i Posen, i Graudenz i Polen, i Minden, i Magdeburg, i Spandau ved Berlin, i Wittenberg, i Thorgau i Sachsen, i Küstrin, i Glogau, i Schweignitz og Neide. I Brünn findes en dansk Dobbeltgrav. Dette er den sydligste af dem alle.

Det drejer sig i alle Tilfældene om vore Faldne fra Napoleonsaaret 1813, fra Treaarskrigen 1848—50 og fra 1864. Danske Krigsfanger blev desuden anbragt i Fæstninger rundt omkring, og vi har ønsket at værne om deres Minde, hvor de blev jordet.

21. Juli 1938. Forlovelse er indgaaet mellem Frøken *Lise la Cour*, Datter af Direktøren for Meteorologisk Institut, Dan la Cour, og Civilingeniør Ivar Borch Hougs.

Juli 1938. Dommer i Vestre Landsret *Albert P. B. Dornonville de la Cour*, der var Ridder af Dannebrog, er udnævnt til Dannebrogsmænd.

6. Oktober 1938. Formanden for De Danske Husmoderforeningens Københavns Kreds, Fru E. Herløv-Müller har af Helbredshensyn ønsket at trække sig tilbage fra Formandsposten, og efter Bestyrelsens Anmodning vil Næstformanden, Fru *Ellen la Cour Overgaard* fungere som Formand indtil den ordinære Generalforsamling i 1939.

12. Oktober 1938. I Odense er Frøken Lise Antonsen, Datter af Juveler C. Antonsen, Odense, viet til Repræsentant *Jørgen la Cour*, Hellerup, Søn af Amtsfuldmægtig i Ringkøbing, Georg la Cour.

17. Oktober 1938. Ægteskab er indgaaet mellem Elsa Dahl Martinussen og Løjtnant af Reserven Erik la Cour, Søn af Amtsfuldmægtig i Ringkøbing, Georg la Cour.

November 1938. Miss *Ethel la Cour*, Forstanderinde for Edingburghs »College of Domestic Science« er for Tiden paa Besøg i Danmark og bor hos sin Svoger Maleren Peter Hougaard paa Ejendommen »Rungstedgaard«.

Berlingske Tidende skriver i denne Anledning d. 14. Nov. 1938 blandt andet følgende:

»Byen Edingburgh og Skotland har vidst at værdsætte en College-Forstanderinde med den intellektuelle Indstilling, Miss de la Cour har. Hendes Husmoderskoles Elever har sikkert erhvervet en betydelig aandelig Udvikling, foruden de rent tekniske husholderiske Færdigheder, Skolen gaar ud paa at give dem.

Den engelske Konge har dekoreret Miss de la Cour med Ordenen: »Officer of the British Empire«. Til denne Orden blev hun indstillet af Collegiets Protektice, Dronning Victorias Datter, den nu firsindstyveaarige Prinsesse *Louise, Hertuginde af Argyll*, i Anledning af det fortjenstfulde Arbejde, Miss de la Cour udrettede ved i Krigsaarene gratis at undervise Edingburghs ubemidlede Kvinder i ernæringsmæssigt set at kunne klare sig med de knappe Fødemidler, der var at faa i de vanskelige Tider. Ogsaa Ordenen »Justice of the Peace« er tildelt hende.

Miss de la Cour har i to Aar været Præsident for Edingburghs »Soroptimist-Klub«, der bl. a. ogsaa i filantropisk Henseende udfolder stor Aktivitet.

November 1938. Direktøren for Meteorologisk Institut, *D. B. la Cour*, har faaet tildelt Storofficerskorset af den jugoslaviske Sct. Sava Orden.

Nærværende Nummer af Slægtsmeddelelser har Foreningens Bestyrelse givet et fra tidligere Numre stærkt afvigende Format og Indhold i Haabet om herved at stimulere Slægtsinteressen, men det maa stærkt understreges, at Udsendelsen er et Forsøg, og Bestyrelsen vil derfor sætte Pris paa, at enhver Kritik saavel som alle gode Raad og Vejledninger kommer den for Øre. Ligeledes vil Bestyrelsen være taknemlig for at modtage ethvert Bidrag stort eller lille angaaende Slægten til fremtidige Numre af Slægtsmeddelelser.

Bidrag saavel som Kritik og Raad modtages af Redaktøren, Civilingeniør K. A. H. D. de la Cour, Borgmester Jensens Alle 4³, København Ø.